

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσοντο υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικόν, σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 22 Μαΐου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 24

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 161)

— Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ἐδῶ ; εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς περιπολίας ὑπαξιωματικὸς.

— Λαθρεμποροὶ θὰ εἶνε, δὲν βλέπεις καὶ τὰ σακιά τους ; ! εἶπε κάποιος.

— Σωστά, ἐπανελάβεν ὁ ὑπαξιωματικὸς. Οἱ δυστυχημένοι ! Ἄς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ ἡσυχάσουν ! Σιγά, βρὲ παιδιά, μὴν χτυπάτε τὰ πόδια σας καὶ τοὺς ἔμπνησσωμε ! Ἐμπρός. . .

Καὶ ἡ περιπολὸς ἀπεμακρύνθη ἀκροποδίῃ, διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τοὺς δευ-
θεν κοιμωμένους.

Μόλις ἐξηφανίσθη, οἱ Γάλλοι ἀνε-
βήσαν καὶ ἐπανελάβον τὴν πορείαν
των, γελῶντες μὲ ὅλην τὴν τὴν ψυχὴν
διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν Ἰσπανῶν
στρατιωτῶν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα,
ἐκρύβθησαν ἀμέσως ὀπισθεν ἐνὸς
σωροῦ λίθων καὶ ἄλλης οἰκοδομη-
σίου θλῆς, ἀποτεθειμένης ἐκεῖ
διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ τελωνείου,
καὶ ὁ Ρογήρος μόνος του μετέβη
πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λέμβου του.

Ἐπροχώρησε μὲ προσοχὴν, φο-
βούμενος μήπως πάθῃ καὶ αὐτὸς
ὅτι ἐπαθὴν ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ
Λαδουρέκος μὲ τοὺς τελωνοφύ-
λακας.

Εἰς μάτην ὁμως ἐξηρεύνησε τὸ
μέρος, ὅπου εἶχε προσέβῃ τὴν
ἀναζήτησιν, τὰ περίεξ καὶ ὅλον τὸν λι-
μένα ἐπὶ τέλους. Αἱ ἐρευναὶ του
ἔμειναν ἀκαρποί.

Ἡ ὥρα ἐπροχώρει καὶ ἔπρεπε
ναπορραίσουν τί θάποκάμουν, πρὶν
ἐξημερώσῃ. Ὁ Ρογήρος ἐπέστρεψε
πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ ἀ-
νέφερε μελαγχολικῶς τὰ διατρέ-
χοντα.

— Τὴν ἔκλεψαν ! εἶπεν ὁ Λα-
δουρέκος.

— Μπορεῖ, ἀπήντησεν ὁ Πα-
παφίγκος, μὲ αὐτὸ δὲν βγαίνει
τίποτε. Τώρα πρέπει νὰ ἰδοῦμε
κατὰ ποῦ θὰ βάλωμε τιμόνι. . .

Ἄν δὲν ἦταν τόσο μακριά, μπορού-
σαμε νὰ πᾶμε κολουδώντας ! . .

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε πολὺ μακριά, ἀ-
πήντησεν ὁ Ρογήρος. Πρέπει νὰ βροῦμε
ἄλλον τρόπο. Τί λέτε, παιδιά ; Ἄν
τραβούσαμε ἴσα εὐ κανένα σκοπὸ, ἂν
τοῦ ἐβουλώναμε τὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴ
φωνάξῃ, καὶ ἂν ἀνοίγαμε καμμιὰ πόρ-
τα ; . . Δὲν θὰ ἦταν καλὰ ;

— Κατὰ δυστυχίαν, τὰ κλειδιά δὲν
τάχουν οἱ σκοποὶ. Πρέπει νὰ τα βάλω-
με μὲ εἴκοσι ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ραπάξου-
με ἓνα κλειδί. Καὶ εἴμαστε τρεῖς.

— Καὶ δὲν κατεβαίνουμε μὲ τὰ σχοι-
νιά ἀπὸ τὸ τεῖχος ; Τί τη θέλουμε τὴν
πόρτα ; Σχοινιά ἄλλο τίποτε ἐδῶ.

— Λαμπρά, λαμπρά, ἀνεφώνησεν ὁ
Παπαφίγκος. Νὰ μερικὰ σχοινιά ἐδῶ
χάμω ἄς τα πάρουμε καὶ ἄς τραβοῦμε

πρὸς τὸ μέρος τοῦ τεύχους. Καὶ γρήγορα !

Καὶ ὁ Παπαφίγκος, ἐκδηλῶν τὴν
συγκατάθεσίν του διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο
σχέδιον, ἐσύναξε μερικὰ σχοινιά ἀρκε-
τοῦ μήκους, χονδρὰ καὶ στερεά.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν
δρόμον των, μὴ λησμονήσαντες καὶ τὰς
«ἀποσκευάς» των, μετ' ὀλίγον δ' εὗρέ-
θησαν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα πρὸς
τὰ ὄχυράματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Εἰς τὸ ὁποῖον καίεται πολὺ μπαρούτι
διὰ τὰ σπογγίτια.

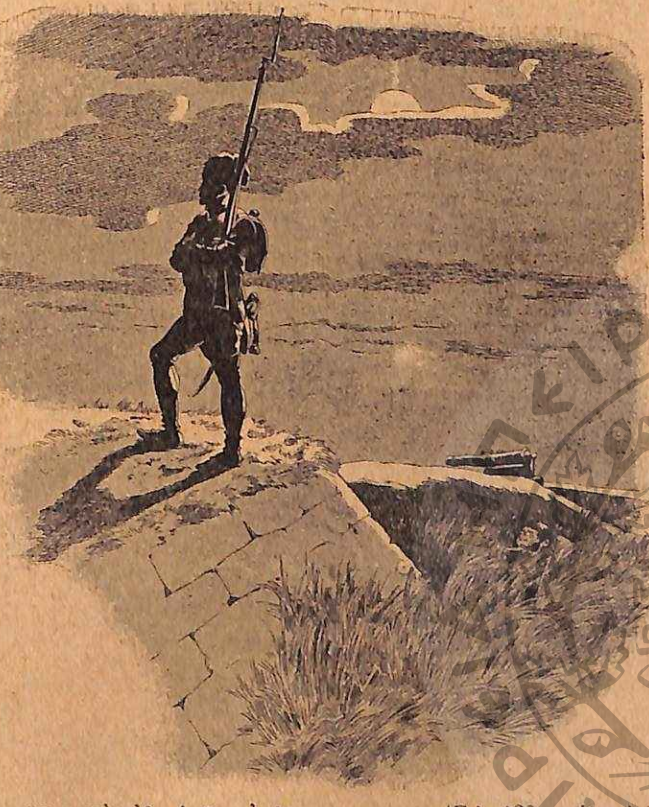
Τὰ τεῖχη τοῦ Κάδιξ ἐφυλάσσοντο μὲ
ἰδιαιτέραν προσοχὴν, ἐνεκα τῆς παρου-
σίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἀνὰ ἑκατὸν μέτρα ἦσαν τοποθετη-
μένοι σκοποὶ πάνοπλοι, ὑποχρεωμένοι
νὰ φωνάζουν κάθε πέν-
τε λεπτά ὁ εἰς πρὸς
τὸν ἄλλον : « Φύλα-
κες γρηγορεῖτε ! . . »

Τοῦτο ἦτο προλη-
πτικὸν μέτρον, σκοπὸν
ἔχον νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς
φύλακας ναποκοιμῶνται
εἰς τὴν θέσιν των, καὶ
νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐ-
γρηγόρσιν αὐτῶν καθ'
ὅλην τὴν νύκτα.

Δι' αὐτὸ οἱ ἡρώες
μας εὗρέθησαν εἰς πολὺ
ἀσχημην θέσιν. Ἐάν
ἐφόνευον τὸν ἓνα ἐκ τῶν
σκοπῶν, οἱ ἄλλοι, μετὰ
τὴν παράδον των πέντε
λεπτῶν, θάνατα λαμβά-
νοντο τὴν ἑλλειψιν αὐ-
τοῦ, ὡς ἐκ τῆς σωπῆς
του, καὶ ἀμέσως ὁλό-
κληρος ἡ φρουρὰ θὰ
ἐκαλεῖτο εἰς τὰ ὅπλα
καὶ θὰ ἐσπευδεν ἐπὶ
τοποῦ.

— Δὲν πειράζει, εἶ-
πεν ὁ Παπαφίγκος, ὅ-
ταν ὁ Ρογήρος προσέβα-
λε τὴν ἀντίρρῃσιν αὐ-
τὴν. Δὲν ἦτο δυνατόν

« Ὁ σκοπὸς ἐβημάτιζεν ἐπάνω-κῆτω. . . » (Σελ. 166, στήλ. α')

νά μᾶς ἔλθουν ὅλα δεξιά, καὶ πρέπει νὰ τὰ καταφέρωμεν, ὅπως εἰσπυρῶμεν.

Ὁ Λαδουρέκος προσεφέρθη νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴν εἰς ἕνα ἐκ τῶν σκοπῶν, καὶ ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Ρογήρον τὸ ἐγχειρίδιόν του.

— Τί νὰ το κάμῃς τὸ μαχαίρι; Μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ τὸν ξεκάμῃς τὸν δυστυχισμένον; ἡρώτησεν ὁ μικρὸς.

— Ἀμὲ τί; ἀπήντησεν ἐκπληκτος ὁ Λαδουρέκος.

— Διάβολε! εἶπεν ἐπεμβαίνων ὁ Παπαρίγκος. Δὲν εἶνε περίστασις αὐτὴ διὰ νὰ κάμωμεν τοὺς αἰσθηματίας. Ἐπειτα πολεμοῦμεν μὲ τοὺς φυσικοὺς μας ἐχθρούς, καὶ ἂν συναντηθῶμεν αὐριο μαζὶ τοὺς εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, δὲν θὰ ανταλλάξουμε βέβαια φιλοφρονήσεις! Ἄν ὁ γενναῖος αὐτὸς Ἰσπανός, ποὺ τον λυπᾶσαι τώρα, μᾶς ἔπερνε μυρωδιὰ καὶ ἤξευρε ποιοὶ ἤμεθα, θάργουσε νὰ μᾶς φυτέψῃ καμμίαν σφαῖρα; Ναὶ ἤ ὀχι;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ρογήρος. Πρόσεξε ὅμως, καλὲ μου Λαδουρέκε, νὰ κάμῃς ὅ,τι μὴ μὴ τὸν σκοτώσῃς ἐντελῶς.

— Εἴμεθα σύμφωνοι! Ἐμπρός λοιπόν.

— Εἰς τάξιν ἀπάρεως! διέταξεν ὁ Παπαρίγκος.

Ὁ Λαδουρέκος ἀπεμακρύνθη καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῇ, ἔρπων μέσα εἰς τὰ χόρτα, τὰ ὅποια ἦσαν ἀρκετὰ ὑψηλὰ καὶ τον ἐκάλυπτον ὁλόκληρον.

Ὁ σκοπὸς ἐδημάτιζεν ἐπάνω-κάτω, ρίπτων συχνὰ βλήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου, χωρὶς νὰ στρέφῃ πρὸς τὴν πόλιν, ὅθεν δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ κανένα κίνδυνον.

Ὁ Λαδουρέκος ἐπροχώρει μὲ μεγάλην προσοχὴν, ἀνασηκῶνων ποὺ καὶ ποὺ τὸ κεφάλι του, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν δρόμον.

Ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Παπαρίγκος τὸν ἠκολούθησαν μετ' ὀλίγον, ἔτοιμοι νὰ τρέξουν πρὸς βοήθειάν του ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, ἀλλ' εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν πάντοτε, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζον τὰς κινήσεις του.

Ὁ Λαδουρέκος, συρόμενος τοιοῦτο-τρόπως, ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τὸν σκοπὸν.

Ἀίφνης ὠρθόθη ἀποτόμως, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ στρατιώτου καὶ τον ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν, σφίγγων αὐτὸν δυνατὰ μὲ τὰ σιδερένια του δάκτυλα.

Ὁ Ἰσπανὸς ἤνοιξε τὸ στόμα διὰ νὰ φωνάξῃ βοήθειαν.

Ὁ Λαδουρέκος τοῦ ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος.

Ὁ στρατιώτης κατέπεσεν ἄνους, μὲ ἕνα ὑπόκωπον γογγυσμόν.

— Λαμπρά, ἐφίθουρσεν ὁ Παπαρίγκος. Καὶ τώρα δρόμο!...

Ἐξετόλιξεν ἐν ἄπὸ τὰ σχοινία, τὰ ὅποια εἶχεν ἀρπάξῃ κάτω εἰς τὸν λιμένα,

καὶ ἔδρασε στερεὰ τὴν μίαν του ἄκρην εἰς ἐν δενδρύλλιον, εὐρισκόμενον ἐκεῖ πλησίον.

— Πρῶτα ὁ μούτσος, εἶπεν ὁ Πεζοναύτης με τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησην! ἔπειτα ἐσύ, Λαδουρέκο! καὶ ἐγὼ τελευταῖος. Ἐνας-ἕνας ὅμως χωριστά, γὰρ νὰ μὴν τύχῃ καὶ σπάσῃ τὸ σχοινί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη μακρὸν ἰσπανιστὶ: «Φύλακες, γρηγορεῖτε!...»

Ἡ φωνὴ ἐπλησίαζεν, ἐπαναλαμβάνομένη, καὶ μετ' ὀλίγον ἀντήχησεν ἐξ ἀποστάσεως ἑκατὸν μόνον μέτρων.

Ὁ Παπαρίγκος ἤκουσε προσεκτικὰ.

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ δυστυχικοῦ σκοποῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο νὰ παντήσῃ— καὶ μετ' ὀλίγον τοῦ ἄνθρωπος! — ὁ Παπαρίγκος ἐπανελάβε τὴν κεκανονισμένην φράσιν, μασσημένα κάπως, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑπονοίας ὡς ἐκ τῆς προφορᾶς του, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἀμεμπτος.

— Τώρα, παρατήρησεν, ἔχομεν πέντε λεπτά μπροστὰ μας καὶ πρέπει νὰ τα ἐπωφεληθῶμε. Κατέβα, μούτσο, καὶ ὅταν ἀράξῃς κάτω ἔσὺν τράφο, σφύριξε σιγὰ-σιγὰ.

Ὁ Ρογήρος ἤρπασε τὸ σχοινίον, ἐκρεμάσθη καὶ ἐγλύστρησεν εἰς τὴν ἄβυσσον.

Μετ' ὀλίγον ἔκαμε τὸ συμφωνηθὲν σύνθημα, καὶ ὁ Λαδουρέκος ἐκρεμάσθη δεύτερος ἀπὸ τὸ σχοινίον, καὶ ἤρχισε νὰ γλυστρᾷ κάτω.

Μόλις ὅμως εἶχεν ἐξαφανισθῇ καὶ αὐτός, ὅτε κλαγγὴ ὀπλων ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων.

«Χίλια ἑκατομύρια! ἐδρυχθήθῃ ὁ Παπαρίγκος. Ἡ περιπολία μᾶς ζυγώνει! Πρέπει νὰ τοῖς δώσωμε ἀνοιχτά. Εἰδεμὴ κακὰ τὴν ἔχομε! Ἐγὼ δὲν ξεύρω τὸ σύνθημά τους, ἔπειτα τὰ ρούχα μου φωνάζουν ἀπὸ μακρὰ, καὶ κοντὰ ἔστ' ἄλλα, τὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ γενναίου Ἰσπανοῦ, δὲν θὰ με καλοσυστήσῃ βέβαια!

— Εἰ! ἐφώναξε, κύπτων πρὸς τὴν τάφρον.

— Εἰ! ἀπεκρίθη ὁ Λαδουρέκος.

— Δίνε του, κουμπάρε! Ἐράνηκε ἐχθρική ἀντίερα!

— Καλὰ, μόλα τὸν κάδο!

— Ἀμόλῃσα!

Καὶ ὁ Παπαρίγκος, διακρίνων τώρα δεκάδα ἀνθρώπων, προχωροῦντων πρὸς αὐτὸν ἐν βίᾳ, ἤρπασε τὸ σχοινίον, ἐκρεμάσθη καὶ ἤρχισε νὰ γλυστρᾷ.

Εὐτυχῶς τὸ σχοινίον ἦτο στερεὸν καὶ ἀντεῖχεν εἰς τὸ διπλοῦν βάρος τῶν δύο ναυτῶν, κατερχομένων ταυτοχρόνως. Μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα ὅμως ποὺ τὰ ἐκτάφευεν ὁ Παπαρίγκος, ὁ ἐπὶ κεφαλῇς τῆς περιπόλου ἀξιωματικὸς τοὺς ἀντελήφθη.

— Εἰς τὰ ὅπλα! ἐφώναξε.

Κατόπι, διευθυνθεὶς πρὸς τὸ ὅπου κατέκειτο νεκρὸς ὁ δυστυχισμένος, ἐμάντευσεν ἀμέσως περὶ τὴν πρόκειτο, καθ' ὅσον μάλιστα ἦτο σὶς τῶν φυλακισμένων εἶχε γίνῃ πλέον.

— Ἀνεβᾶτε ἔσὺν τοῖχο, παιδά φωτιά ἔστ' ἀστυλὶά! διέταξε.

— Λοχαγέ μου, εἶπεν εἰς τῶν τιωτῶν, νὰ ἕνα σχοινί ποὺ κρέμεται τὸν τοῖχο ἐδῶ πέρα, ὡς κάτω.

Ὁ ἀξιωματικὸς προσέτρεξεν ἀπὸ καὶ ξιφουλκήσας, ἀπέκοψε τὸ σχοινίον ἐκ τοῦ ὁποίου ἦσαν κρεμασμένοι οἱ ναῦται.

Διπλῇ κραυγῇ ἠκούσθη, καὶ κατ' ὁ παρλασμός τοῦ ὕδατος τῆς τάφρου ἐκ τοῦ ὁποίου κατέπεσαν.

Οἱ Ἰσπανοί, ἀφ' ὧν ἀνέμειναν ἐκ καὶ δὲν κατάρθωσαν νὰ διακρίνουν κατὰ κάτω, ἐκένωσαν τὰ ὅπλα τῶν εἰς ἄερα.

Ἐδιπλάσιασαν τοὺς σκοποὺς, διαμερικίζοντες ἀνδρας νὰ κατοπτέωται πέρῃ, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ περιπολία ἐμακρύνθη. Ὁ ἀξιωματικὸς μετέβη τὸν πλησιέστερον σταθμόν, διὰ νὰ λάβῃ ἀκόμη μερικὸς στρατιώτας, κατὰδίδωσιν τῶν δραπετῶν, ἐν τῇ πτωσίᾳ οὗτοι δὲν εἶχον πνιγὴ καθὼς ἦσαν μέσα εἰς τὸ βαθὺ νερόν.

Ὁ Παπαρίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος τὴν εἶχαν γλυτώσῃ τῷ ὄντι.

Κολυμβηταὶ πρώτης τάξεως καὶ δύο, κατάρθωσαν νὰ σωθῶν, μὲ ἀνάμνησιν μόνον τῆς φοβερᾶς συγκινήσεως καὶ ἐνὸς ἀπροσδοκῆτου λουτροῦ μετὰ τὸ πρῶτον ποὺ εἶχαν κάμῃ ἔσθῃ τὴν φυλακὴν.

Μόλις ἐβγήκαν εἰς τὴν ἐπιφανὴ μετὰ τὴν πτωσίαν των, εἶδαν τὸν Ρογήρον, νὰ κἀθίτῃ εἰς ἕνα ὀγκύλιον, ἔχοντα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, καὶ φυλάττει τοὺς αἰχμαλώτους.

Ὁ Παπαρίγκος τῷ ἐνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ κολυμβῶντες καὶ τρεῖς, ἀπεμακρύνθησαν ἀθρόως χωρὶς τοὺς ἀντιληφθῇ κανεῖς.

Ἐννοεῖται, εἰς τὸ κολυμβητὰ των εἶχαν λησμονήσῃ τὸν Ρενὼ καὶ Μπρόουν, τοὺς ὁποίους ἐπῆραν μετὰ ἀδιαφοροῦντες ἐὰν οἱ σύντροφοί των αὐτοὶ θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες, ἐπῆσαν ὀλίγον νερό παραπάνω. Ἐκλυμῶντο τοιοῦτοτρόπως μὲ τὸ ἕνα χέρι, κρατῶντες μὲ τὸ ἄλλο τὴν λείαν των, καὶ προχωροῦντες πάντοτε σύρριζα εἰς τὸν τοῖχο, διὰ νὰ μὴ φαίνωνται.

— Καίρως εἶνε νὰ ἀράξωμε! ἐφίθουρσεν ὁ Παπαρίγκος. Ἐγὼ ὅμως τὴν ἰδέα αὐτὰ τὰ σκυλιά, οἱ στερηανοί, θὰ χαλᾶσιν τὸν κόσμον νὰ μᾶς τσακώσουν, ἐπειδὴ δὲν εἴμαστε πολλοί, γὰρ νὰ πάρωμε φαλάγγι, τὴν ἔχομε σκοτῶν.

— Κ' ἐγὼ ἔτσι λέω, εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Λοιπὸν τὰ μάτια μας τέσσερα καὶ σκασμός, τοιμουδιά!

Ἐπλησίασαν εἰς τὴν ὀχθὴν, καὶ προστατευόμενοι ἀπὸ τὸ πικρὸν σκότος τῆς νυκτός, ἀπέβησαν εἰς τὴν ξηράν, χωρὶς νὰ τοὺς διακρίνῃ ἡ φρουρά.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶχε παρέλθῃ. Ἐπρεπεν ὅμως τώρα νὰ φθάσουν καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον. Καὶ διὰ νὰ τὸ κατορθώσουν, ἔπρεπε νὰ διαφύγουν ὅλα τὰ πλοῦτα, τὰ ὅποια βεβαίως θὰ εἶχαν ἀποσταλῇ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις πρὸς σύλληψιν των, κατόπιν τῶν διατρεξάντων.

— Νὰ ἰδοῦμε ποὺ εὐρισκόμεθα πρῶτα, εἶπεν ὁ Ρογήρος. Πρέπει νὰ τραβήξωμε νοτιοδυτικά. Τὸ νοῦ μας μὴ χάσωμε τὸ δρόμο, γιατί ἂν πέσωμε ἔστ' ἄερα τῶν Ἰσπανῶν, δὲν μᾶς γλυτώνει τώρα οὔτε ὁ Πάπας.

— Σωστά! εἶπεν ὁ Παπαρίγκος.

Ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστρων, εὐρήκαν ἀμέσως τὸν βορρᾶν.

— Πρῶτα τώρα κατὰ τὸ στρατόπεδο, εἶπεν ὁ Πεζοναύτης, τὸ τιμόνι αὐτοῦ!

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐπροχώρησαν μὲ ταχὺ βῆμα. Τὰ βάσανά των ὅμως δὲν εἶχαν τελευτήσῃ.

Διὰ νὰ μὴ φωραθοῦν ἀπὸ τὰς περιπολίας, ἀπέφυγαν τοὺς δρόμους, ἐβλάσαν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἐπωφελοῦμενοι πάσης ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, διὰ νὰ κρυπτόνται ἐκαστοτε.

Βαδίζοντες τοιοῦτοτρόπως, ἔφθασαν παρὰ τὰ ἐρείπια ἐνὸς φρουρίου, ὅποτε ἤκουσαν ἐξαίφνης ὀπισθὲν των καλπα-σμούς ἵππων.

Δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσουν. Οἱ ἵππεῖς ἐπλησίαζαν ταχύτατα.

Ἐμπροσθεν αὐτῶν ἐξετείνετο μία ἀπέραντος πεδιάς, γυμνὴ καθ' ὁλοκληρίαν, χωρὶς οὔτε ἕνα κἄν θάμνον, διὰ νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς κρύπτη καὶ καταφύγιον.

Δὲν ἐπετρέποντο πλέον δισταγμοί.

— Ἐμπρός, μέσα ἔσὺν πύργο! εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Χρὴ! ἐφίθουρσεν ὁ Λαδουρέκος. Εἴρεῖς πῶς θὰ μᾶς ξετρυπώσουν αὐτὰ τὰ σκυλιά ἐκεῖ μέσα; Μία χαρὰ!

— Μπορεῖ, εἶπεν ὁ Ρογήρος, ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν ἔχομε ἄλλο μέσον σωτηρίας, πῶς θέλεις νὰ διαλέξωμε καὶ τὸ καλλίτερο;

— Ὁ μούτσος ἔχει δίκχο, ἐπένευσεν ὁ Παπαρίγκος. Τώρα ράψε τὰ χεῖλιά σου καλά καὶ ἄς τραβᾷμε!

Οἱ φυγάδες εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐρείπιον, ἐξαφανισαντες ἐπιμελῶς ὀπισθὲν των τὰ ἔχνη τῶν βημάτων των, ἀνῆλθον τὰς κλονουμένας βαθυμύδας τῆς κλίμακος καὶ ἐσταμάτησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Φῶς ματιῶν καὶ φῶς τοῦ Νοῦ εἶνε δῶρα τοῦρανοῦ, ποὺ ὅπου τρέξω μὲ φωτίζον καὶ νὰ πέσω μ' ἐμποδίζον.

Μ' ἂν ἡ Τύχη μου θελήσῃ ἐν' ἀπὸ τὰ δύο νὰ σῶσῃ, ἄς μου κάμῃ αὐτὴ τὴ χάρι: τῶν ματιῶν τὸ φῶς νὰ πάρῃ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ὁ παρασμένον Σάββατον ἐπῆγα εἰς τὴν Ἐκθεσιν τῶν Ἀνθῶν καὶ Φυτῶν, τὴν ὁποίαν διοργάνωσε ἡ Εταιρία εἰς τὸ Ζάππειον.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν, εἶδα πολλὰ ἀνθη ζωγραφισμένα...

Προχθὲς ἀκόμη, εἰς τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Παρνασσοῦ, εἶδα πλῆθος ἀνθῶν, ὁλόκληρον πρωτομαγιά, ἀπὸ πηλόν, ἀπὸ κηρόν, ἀπὸ χαρτί...

Ἀνθὴ θὰ θαυμάσω καὶ σήμερον, ἀλλὰ φυσικὰ, ἀλλὰ ζωντανὰ, μὲ ἄρωμα καὶ μὲ δρόσον. Νὰ, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ Πρωτομαγιά! Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἐκθεσις πού μου φανεροῖ πόσον ἡ Φύσις εἶνε ἀνωτέρα, καὶ πόσον ἀδυνατεῖ ἡ Τέχνη, μὲ ὅλας τῆς τὰς προσπαθείας, νὰ τὴν μιμηθῇ καὶ νὰ τὴν φθάσῃ!

Τρεῖς μεγάλα αἰθούσαι τοῦ Ζαπείου εἶνε γεμάται ἀπὸ ἀνθῶν καὶ ἀπὸ φυτῶν. Ἀπέσω, εἰς τὴν κυλιωτέρῃ αὐλῇ, ἡ μουσικὴ διακύνει κύματα ἁρμονίας. Ὁ κόσμος κυκλοφορεῖ πικρὸς, παιδρὸς, γελαστός, παρατηρῶν καὶ θαυμάζων. Καὶ τὰ ἀνθὴ ἐκτυλίσσονται τὰ ὠρατὰ των χρώματα καὶ διακύνουν παντοῦ τὰς γλυκείας των εὐωδίας. Πανήγυρις ἀνταξίας τῆς Ἀνοιξέως καὶ τοῦ Μαΐου.

Περίερχομαι τὴν μεγάλην αὐτὴν παράταξιν. Ἰδοὺ τὸ τμήμα τῶν Φιλανθῶν, ἰδοὺ τὸ τμήμα τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος Ἀνθοκόμων. Καὶ εἰς τὰ δύο ὁ αὐτὸς πλοῦτος, ἡ αὐτὴ φιλοκαλίαν τοποθετήσεως, ἡ αὐτὴ ποικιλία καὶ ὠραιότης σχημάτων καὶ χρωμάτων. Μία πελωρία ἀνθοδέσμη πανσέδων, ὅλων τῶν εἰδῶν, ἕνα θαυμάσιον κένιστρον ὡρῶν γαρυφάλλων, μία ἐξαισία ἀγκάλις ῥόδων ποικίλων, μένουν ἀκόμη εἰς τὰ μάτια μου, ὡς τὰ ὠραιότατα ἐκθέματα αὐτοῦ τοῦ Τμήματος.

Ἀλλὰ προτιμῶ τὸ πρῶτον, τὸ τμήμα τῶν Φιλανθῶν. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος Ἀν-

θοκόμοι εἴμπορεῖ κανεῖς νὰ εἴπῃ ὅτι καλλιεργῶν τὰ ἀνθὴ καὶ ἀπὸ συμφέρον, διότι τὰ ἐμπορεύονται. Ἀλλ' οἱ φιλανθῆς τὰ καλλιεργῶν ἐξ ἀγνῆς ἀγάπης πρὸς τὰ ὠραιότερα, τὰ ποιητικώτερα, τὰ εὐγενέστερα τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ!

Καὶ τὸ τμήμα τοῦτο τῆς Ἐκθέσεως ἀπέδειξεν, ὅτι ἐπληθύνθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ φιλανθῆς, — δεῖγμα πολιτισμοῦ καὶ ἡμερώσεως, καθὼς λέγουσι οἱ μεγαλύτεροι. Ἐκεῖνοι ἐστόλισαν τὴν Ἐκθεσιν μὲ τὰ σπανιώτερα, τὰ ἐπιμελέστερα καλλιεργημένα καὶ περισσότερα ἀνεπτυγμένα φυτὰ, ἡ δὲ κυρία Καλογερῆ, ἡ πλέον ἐνθουσιώδης φιλανθῆς τῆς πρωτευούσης, ἡ οἰκία τῆς ὁποίας εἶνε ἀληθινὸς παρὰδειςος ἀνθῶν καὶ φυτῶν, ἀπέστειλε τόσον ὠρατὰ δεῖγματα τῆς εὐγενούς αὐτῆς στοργῆς, ὥστε δικαίως ἀνεκνήρυχθη ἡ βασιλίς τῶν ἐκθετῶν.

Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σας περιγράψω ἐδῶ ὅλα τὰ σπάνια ἀνθὴ καὶ φυτὰ, τὰ ὁποία εἶδα. Θὰ ἔγραφα ὁλόκληρον ἐγχειρίδιον Φυτολογίας. Ἐπειτα εἶμαι ἀκόμη τόσον θαυμωμένη ἀπὸ τὸν πρᾶσινον ἐκείνον πλοῦτον, ὥστε θὰ ἤθελα καίρην καὶ καίρην διὰ νὰ ξεκαθαρίσω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Καὶ ὅμως μοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ Ἐκθεσις δὲν ἦτο ὅσον ἔπρεπε πλουσία, διότι δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ Ἀνθοκόμοι τῶν Ἀθηνῶν. Ἀδιάφορον! Ἐγὼ ἀπῆλθον τόσον πολύ, ὥστε ὀλίγον μὲ μέλει ἂν τὰ ἐκθέματα δὲν ἦσαν διπλάσια. Εἶμαι πάντοτε ὀλιγαρκής...

Ἦπῃρκε καὶ ἐν μικρὸν τμήμα Λαχανικῶν, Ὀπωρῶν καὶ Κηπουρικῶν ἐργαλειῶν. Εἰς αὐτὸ ἐθαύμασα ἀγινάρες μεγάλες ὡς καρπούζια, σπαράγγια χονδρὰ ὡς ἄνθη, πρᾶσα καὶ κοικὰ ἔκτακτα, φράουλες, κεράσια, καὶ ἄλλα ὀπωρικά πρῶτα ἢ ἐκτάκτου ἀναπτύξεως, ἁρώματος καὶ... ἴσως γεύσεως.

Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ τμήμα ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ γρήγορα, διότι ἡ μικρὰ ἀδελφὴ, ἡ ὁποία μὲ συνόδευεν, ἤρχισε νὰ δείχνῃ διαθέσεις πολὺ λαϊμαργούς. Δὲν εἶχεν ἄδικον ἢ καϊμένην, ἀφ' οὗ καὶ πολλοὶ μεγάλητεροι ἔπλυνον τὰ ἴδια...

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ «μετάλλινον ἄντρον» τοῦ κ. Χαρίσι, — ἐν καλλιτεχνικώτατον κόσμῳ δι' ἀνθῶν, καὶ τεχνη-τοὺς σταλακτίτας, μὲ μουσικὴν, ἡ ὁποία ἐπαίξε κρυμμένη, καὶ μὲ νερόν τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν ὀρόατον καὶ ἔδρασε τὰ πολυτρίχια, ποὺ ἦσαν γυφω-γύρω, — ἡ μικρὰ ἀδελφὴ ἤβλε καὶ καλὰ νὰ καθίσῃ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς δύο μικροσκοπικὰς πολυθρόνας, ἀπὸ μελιχρὸν βελούδον, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον εἰς τὸ μέσον τοῦ ἄντρον... κενά. Ἐπέμενε μάλιστα τόσον πολύ, λέγουσα ὅτι αὐτὰ εἶνε ἐπιτήδεες διὰ παιδάκια, ὥστε ἠναγκάσθη πλὴν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν ὁλοσδεῖλου.

Η ΕΛΠΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΚΑ ΧΡ. ΣΑΛΙΑΡΙ

Βραβεύεσσα εἰς τὸν 55^{ον} Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων ὑπὸ τοῦ ψευδώνυμον «Φθινοπωρινὴ Νύξ.»

(Ἰδε «Διάπλασις» τοῦ 1898, σελ. 427.)

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Νηπιακὸς Διάλογος

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΚΑΛΛΙΤΕΑ πέντε ἐτῶν } ἀδελφούλες
ΖΩΪΤΕΑ ἑπτὰ ἐτῶν }

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Παράξενη ποὺ σοὺ εἶνε καὶ αὐτὴ ἡ Κυρία! (Ἀνασηκώνει τὴν ποδιάν της ἀπὸ τὰς ἄκρας καὶ τὴν δείχνει πρὸς τὴν ἀδελφὴν της.) Μὰ πέ μου, Ζωΐτσα, ἔστὸ Θεὸ σου, βρίσκεις ἐσὺ λερωμένη τὴν συνείδησί μου;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Ἐκπληκτικῶς) Ποιὰ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — (Ἀνασηκώνουσα ἀκόμη περισσότερο τὴν ποδιάν της.) Νά, τὴ συνείδησί μου. Ζωΐτσα. — Πῶς το εἶπες;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Κουφὴ εἶσαι; (Δυνατά.) Τὴ συνείδησί μου. . . τὴν ποδιάν μου, πῶς το λένε;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Κάμνουσα τὸν σταυρόν της.) Καὶ τὴν ποδιάν σου ἐσὺ τὴν λές συνείδησι;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ἀμέ; δὲν το ξέρεις; Ἐστὶ τὴν λές ἡ Κυρία.

ΖΩΪΤΕΑ. — (Γελῶσα δυνατά.) Χά, χά, χά! . . . καλὴ τί λές! . . . χά, χά, χά! . . . κουτή! κουτή! χά, χά, χά!

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. (Θυμωμένη.) Τί γελᾷς; Ἐσὺ εἶσαι κουτή! Ἐμένα θά μου πῆς, ποὺ ἄκουσα τὴν Κυρία νὰ το λέγῃ καθαρά;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Παρά ἀκόμη.) Μὰ τί σου εἶπε;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Νά τί μου εἶπε: (Σοβαρῶς.) «Κυρία Καλλιτσα, πρέπει νὰ ἔχῃς καθαράν τὴν συνείδησίν σου!»

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐ, καὶ πῶς ἐκατάλαβες, ὅτι τοὺς μεγάλητέρους θά πῇ ποδιάν;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ἀμ δὲν ᾔθελε καὶ καμμιὰ φιλοσοφία! ἄρ' οὐ μοῦ τὴν ἐδειξε;

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐδειξε τὴν ποδιάν σου;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ναί, καλὴ καθὼς μιλοῦσε, ἔβαλε τὸ χέρι της ἐδῶ, ἀπάνω ἔστην ποδιάν μου. (Θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.)

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἄ! καὶ σὺ ἐνόμισες ὅτι σοὺ λέγει νὰ πλύνῃς τὴν ποδιάν σου, ἔ;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τί ἄλλο; ἄφ' οὐ μοῦ εἶπε πῶς δὲν τὴν ἔχω καθαρή;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Πρὸς τὸ κοινόν.) Τὴν καίμενη! . . . (Πρὸς τὴν Καλλιτσαν.) Μὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σου λέγῃ γιὰ τὴν ποδιάν σου, ἄφ' οὐ σήμερα μόλις τὴν ἐφόρεσες;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ἐπειτα, ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν εἰπῇ συνείδησι; ἂν ᾔθελε, δὲν τὴν ἔλεγε ποδιάν;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Μὰ! τί λές, καίμενη! Πρῶτη φορὰ ἔστὸ Σχολεῖο μᾶς ἀλλάξαν τα ὀνόματα; Τὴ γὰρ τὰ δὲν μᾶς τηλένε γαλῆ; τὴν πόρτα δὲν μᾶς τηλένε θύρα; τὸ καπέλο δὲν μᾶς τολένε πῆλο;

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ἐστὶ λοιπὸν ἐνόμισα καὶ ἐγὼ πῶς τὴν ποδιάν τὴν λένε συνείδησι.

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐδῶ εἶνε πού τὴν ἔπαθες!

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τὴν ἔπαθα! (Μὲ ταπεινώσιν.) Ἄλλο λοιπὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ συνείδησις, ἔ;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Μὲ σοβαρότητα.) Ἄλλο βέβαια!

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τί θὰ πῇ λοιπὸν Συνείδησις;

ΖΩΪΤΕΑ. — Δὲν ἤξέρω καλὰ νὰ σου πῶ!

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τότε εἶνε ἡ ποδιάν!

ΖΩΪΤΕΑ. (Θυμωμένη.) Ὅχι, ἀνόητη! Σοὺ εἶπα πῶς δὲν εἶνε ἡ ποδιάν!

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Μὰ τί εἶνε λοιπὸν;

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἄλλο πρᾶγμα. . . ἓνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σου δώσω, νὰ καταλάβῃς. . . Νά, ἓνα πρᾶγμα ποὺ το ἔχουμε μέσα μας, ὅπως τὴν ψυχὴ. (Θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.) Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κυρία ἔβαλε τὸ χέρι της ἐδῶ, ὅταν σοὺ εἶπε πῶς πρέπει νὰ τὴν ἔχῃς καθαρή. Ἦθελε νὰ δείξῃ τὸ μέσα, ὅχι τὸ ἔξω.

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Τὸ φουστάνι δηλαδὴ;

ΖΩΪΤΕΑ. — (Φουρισμένη.) Οὐρ! Δὲν καταλαβαίνει! . . . Πεῖς μέσα ἀπὸ τὸ φουστάνι! πεῖς μέσα ἀπὸ τὸ πετσί!

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Στὴν καρδιά δηλαδὴ;

ΖΩΪΤΕΑ. — Ἐ, ναί! Ἡ Συνείδησις εἶνε μέσα ἔστην καρδιά.

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — (πολύ σκεπτικῶς.) Ἄ, ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω. Ναί, καὶ ἤθελε νὰ μου πῇ ἡ Κυρία! Πῶς μὴν το πῆς, Ζωΐτσα μου, τῆς μαμμῆς χαρῆς τὰ μάτια σου, — ἴσα ἴσα ἔχεις πιάσει πού της εἶπα ἓνα ψέμα.

ΖΩΪΤΕΑ. — (Θριαμβεύουσα.) Ἄ, τὸ ἄνθρωπο! Αὐτὸ ἦταν λοιπὸν. Σ' ἔπιασε νὰ ψεύμῃ, καὶ γι' αὐτὸ σοὺ εἶπε: ἡ Κυρία Καλλιτσα, πρέπει νὰ ἔχῃς καθαράν τὴν συνείδησίν σου!

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ναί. Ἀλλὰ πῶς καταλαβαίνω τί εἶνε αὐτὴ ἡ Συνείδησις; ποὺ ἔχουμε μέσα μας. Εἶνε μεγάλη ἢ μικρή; ἔχει πρόσωπο; ἔχει δάχρυ; ἔχει χρῶμα; Τί εἶνε;

ΖΩΪΤΕΑ. — Μὰ σοὺ εἶπα, ὅτι αὐτὰ τα ξέρω μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῆμα. ἢ μὲ νὰ ρωτῶμε τὴν μαμμῆ, καὶ ὅθι μᾶς τὰ πῇ.

ΚΑΛΛΙΤΕΑ. — Ναί, πᾶμε. Ἀλλὰ, τῶς μου, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου, μὴν πῆς τῆς μαμμᾶς πῶς εἶπα ἓνα ψέμα τῆς Κυρίας! Ναί; (Πιάνονται ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἀπέρχονται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΖΗΛΩΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

Ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀγνώσκω ἕως τώρα ὁ μικρὸς Παῦλος, ὁ μεγαλύτερον ἐντύπωσιν τοῦ ἑκατονταετῆρος τοῦ Ροβινσῶν.

Τὶ ἐνδιαφέρουσα, τί διασκεδαστικὴ ἱστορία! Πόσον κινεῖ τὸν θαυμασμένον τὴν συμπάθειαν ὁ ἥρωας τῶν παραδεδεγμένων περιπετειῶν! Καὶ μὲ τὴν ἀγέλην περιβάλλεται εἰς τὸ πνεῦμα ἀναγνώστου, ἡ ἀγνωστός, ἡ μυστηώδης, ἡ ἔρημος, ἀλλὰ καὶ τόσο ἐλπίδος καὶ φιλοξενίας νῆσος, εἰς τὴν ὅπου ὁ διάσημος ναυαγὸς κατῴρως νὰ ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν πλέον ρομαντικὴν ἡν, ποὺ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἀνέγνωσε τὰ βιβλία αὐτὰ ἐπανειλημμένως. Καὶ ὅλα τὰ μυθιστορήματα τῆς Διαπλάσεως, ὁ Κληρονομικός τοῦ Ροβινσῶν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ νύμφη καὶ τὸ τέλος τοῦ ὁραίου βιβλίου, ἐπροξένησεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν ζωντανήν ἐκτεταμένην ἀγάπην.

Ἐκτετατὴν ἀγάπην, ὅπως τὸς τοῦ ἥρωος τῶ ἔγινεν ἀκόμη ἀγαπότερος καὶ ἡ ἱστορία τοῦ ἀπείρου αὐτοῦ τοῦ πολυτιμώτερον ἐγκόλπιον.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἔγινε ζήλωτης τοῦ Ροβινσῶν. Καὶ ὡς ἡ γράμμιον τοῦ βίου του, ποθεῖ νὰ ἔχῃ βίον τοῦ ἥρωος τούτου.

Ὁνειρεύεται νὰ ταξιδεύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ, ὅπως ἐκεῖνος, — ἔστω καὶ παρὰ ἄδειαν τῶν γονέων του, — καὶ νὰ γῇ εἰς μίαν ἔρημον νῆσον, καὶ

ζῇ ἐπ' αὐτῆς μόνος ἐπὶ ἔτη μακρά. . . Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνδεδμενόν με δέρματα ζῶων μέσα εἰς τὴν καλύβην, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχη κατασκευάσῃ αὐτός, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔχη συσσωρεύσῃ ὅλα τὰ χρήσιμα λείψανα τοῦ ναυαγίου. . .

Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν χονδροειδῶν σκευῶν καὶ ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχη κατασκευάσῃ μόνος του, χρησιμοποιοῦν εἰς τὴν ἐρημίαν τὰς φυσικὰς του δυνάμεις καὶ τὰς γνώσεις του ὅλας. . .

Ὁνειρεύεται, ὅτι θάναπτύξῃ ἐκεῖ ὅλην τὴν ἐρευρετικὴν καὶ τὴν φιλοπονήσαν, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν βίον τοῦ ὅσῳ τὸν δυνατόν περισσότερο ἀνεκτόν καὶ ἀνθρωπινόν καὶ πολιτισμένον. . .

Ὁνειρεύεται, ὅτι θά μεταλθῇ ἐκεῖ πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ὅλας τὰς τέχνας καὶ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, γινόμενος συγχρόνως γεωγράφος, ἀλιεὺς, κυνηγός, κτίστης, τέκτων, μάγειρος καὶ . . . συγγραφεὺς.

Ναί, καὶ συγγραφεὺς. Διότι, ὅπως ὁ Ροβινσῶν, ὁνειρεύεται ὅτι θὰ γράψῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἀπομνημονεύματά του, ἢ μᾶλλον ὅτι θὰ κρατῇ ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδῶσιν, ὅταν γέρωσιν ἤδη, θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου θὰ τὸν ἔχουν πλέον λησμονήσῃ, καὶ διαμῖς τότε θὰ γίνῃ γνωστὸς καὶ ἐνδοξος, ὅσον καὶ ὁ ἀγαπητὸς τοῦ ἥρωος. . .

Αὐτὰ ὁνειρεύεται ὁ μικρὸς Παῦλος. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν ποθεῖ νὰ ζῇ αὐτὴ εἶνε ἡ δόξα, τὴν ὁποίαν ὁνειροπολεῖ. . .

Νομίζετε τώρα, ὅτι ὁ μικρὸς Παῦλος σκέπτεται καλὰ;

Ἐγὼ δὲν το πιστεύω. . . Ἀλλὰ, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τον κατηγόρῳ δι' αὐτό. Ὁ Παῦλος εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ, ἂν δὲν τὸν ὁδηγῶσιν οἱ μεγάλοι.

Ἀναγνώσκων τὸν Ροβινσῶνα, ἐθαμβώθη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ

εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος. Ἐθόκμασε τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν ἐπιμονήν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ροβινσῶν ἐπολέμησε κατὰ τῆς κακοτυχίας, ὅταν ἐρρίφθη εἰς τὴν ἔρημον νῆσον, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ νὰ πορίσθῃ ἐν μᾶθημα διὰ τὴν ζωὴν, νύχθηθι νὰ πάθῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια, δηλαδὴ νὰ γίνῃ ἐπίσης κακοτυχὸς! Διότι τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακοτυχία, τὸ νὰ ναυαγήσῃ κανεὶς καὶ ναποκλεισθῇ εἰς μίαν ἔρημον νῆσον, μακρὰν τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, μακρὰν τοῦ κόσμου, εἰς ὅλην τὴν σχεδὸν τὴν ζωὴν; . . .

Ἄ, ὅχι, ὅχι! Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ νὰ ζῇ μετὰ τῶν ὁμοίων του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, ὡρελῶν καὶ

ὡρελούμενος. Ἄν ποτε ἡ τύχη τὸν στερήσῃ τῶν ἀγαθῶν τούτων καὶ τὸν ἀπομονώσῃ εἰς καμμίαν ἔρημιν, καλὸν εἶνε βέβαια νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν ναντιπαλάσῃ καὶ νὰ ζῇ, ὅπως ὁ Ροβινσῶν. Ἀλλὰ τὸ νὰ ποθῇ ναυάγια καὶ ἐρήμους νῆσους, τὸ νὰ ὁνειρεύεται νὰ ζῇ ἐκουσίως μακρὰν τῆς κοινωνίας, ὡς ἀσκητὴς ἄλλων χρόνων, — ὦ, αὐτὰ εἶνε ὁνειρία, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὴν ἀπείρον παιδικὴν ἡλικίαν εἰμποροῦν νὰ συγχαρηθῶν!

Διὰ τοῦτο, νὰ ἰδῇτε ἅμα μεγαλῶσιν ὀλίγον ὁ μικρὸς Παῦλος καὶ σκεπθῇ ὡριμώτερον, πῶς θὰ μεταβάλῃ ἰδέας καὶ πῶς θὰ ὁνειρεύεται νὰ χρησιμοποίησιν τὰς δυνάμεις του καὶ τὰς γνώσεις του ὑπὲρ τῶν ὁμοίων του, ζῶν ὡς χρηστὸς καὶ χρήσιμος πολίτης ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, καὶ ὅχι ὡς Ροβινσῶν ἀτυχής, εἰς τὴν ἔρημον νῆσόν του. . .

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 157)

Τίποτε δὲν εἶχε μεταβληθῇ περὶ αὐτοῦ. Ἡ αὐτὴ συνοδεία, ἡ πένθιμος, ἡ αὐτὴ πλουσία τροπικὴ φύσις, ἡ αὐτὴ ἀγριότης ἐκ μέρους τῶν δεσποτῶν των. Καὶ ὁμως μόνον ἡ ἀπήχησις τοῦ εὐήχου ἐκείνου ὀνόματος, ἐνὸς ὀνόματος γνωστοῦ, τοὺς ἔκαμνεν ἐλαφροτέρους, ὡς νὰ ἐξυπνοῦσαν ἀπὸ φοβερόν ἐφιάλτην.

Ὁ Χασσάν ἀντελήφθη τὴν μεταβολὴν αὐτὴν ἀπὸ τὰς φυσιογνωμίας των. Τοὺς ἐπλησίασε, καὶ μὲ φρικτὸν μειδίαμα, τοῖς εἶπεν, ὡς νὰ περὶνέτο εἰς τὴν ἐνδόμυχον σκέψιν των:

«Μάλιστα, ὑπάρχουν λευκοὶ ἐδῶ, ποὺ ἤλθαν νὰ μας μποῦν εἰς τὸ ρουθόνη, χωρὶς νὰ τοὺς προσκαλέσωμεν! Μὴ φοβῆσθε ὁμως. Θὰ τοὺς ξεφύγωμε μὴ χάρα! . . . Δὲν θὰ κάμετε κακὰς συναντήσεις ἐδῶ. . . Ἐχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες! . . .»

Ἡ Κοραλία ἀπέστρεψε περιφρονητικῶς τὸ πρόσωπον καὶ ἔρριψε πάλιν τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς γλαυκῆς λίμνης, ὡς νὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν μαρτυρίαν της, διὰ τὴν κακίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ὅποια ὁμως ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις της, ὅταν διέκρινεν ἐπὶ τῆς ἀκίνητου γλαυκῆς ἐκτάσεως ἓν μαῦρον ἐπίμηκος ὀντικείμενον, ὡς ἄθურμα παιδίου μικρόν, στεφανωμένον ἀπὸ νερὴ καπνοῦ.

Ἦτο ἀτμόπλοιο! Ἦτο ἀτμόπλοιο!

Ἐκεῖ μέσα εὐρίσκοντο λευκοὶ ἄνθρωποι! Διὰ τὴν πολιτισμὸν. Ἰσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν λευκῶν αὐτῶν ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὅρους, ὁπότε οἱ δυστυχεῖς ἀδελφοὶ των, βασανισμένοι καὶ ἐξητλημένοι, ἔτεινον ματαίως πρὸς αὐτοὺς ἰκέτιδας χεῖρας. ὦ! διὰ τὴν νὰ μὴ εὐρίσκωνται πλησιέστερον, διὰ τὴν νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ τοὺς κάμουν ἐν νεύμα, νὰ ἐπικαλεσθῶν τὴν βοήθειάν των! Ἐμμενον καὶ οἱ τέσσαρες ἀκίνητοι ἐκεῖ, πρὸ τῆς τολότης τοῦ καπνοῦ, τῆς σδυνομένης εἰς τὸν μακρινὸν ὀρίζοντα καὶ ἀπομακρυνόμενης ὁλονέν πρὸς βορρᾶν. Ἡ Κοραλία, μὴ ἀντέχουσα πλέον, ἐγρονύπησεν, ὡς τὰς χεῖρας της πρὸς τὸν αὐρανὸν καὶ ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν:

«Βοήθεια! . . . Βοήθεια! . . . Σώσατέ μας! . . .»

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ποταμίδων ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς της, ἐν ὅσῳ ἐβλεπε τὸ μικρὸν σημεῖον ἐξαφανιζόμενον εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ὅλοι ἰσώπων πρὸ τῆς ἀπελπισίας τῆς δυστυχούς κόρης. Καὶ αὐτὸς ὁ Χασσάν ἐφάνετο συγκινηθέντος, χωρὶς νὰ το θέλῃ, βλέπων ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὴν Κοραλίαν, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἑκαμνεν ἐντύπωσιν,

κι;) **Βασιλίδα** τῆς **Ἐρήμου** (δὲν ἀμειβάλλω, ὅτι θὰ ἐξοπαθῇ μεθ' ὅσον σου τὸν ἔχλον) **Ἰω- σφὴν Πεσταρίνην** (διατὶ δὲν σημειώνει καὶ τὸ ψευδωνύμῳ σου;) **Κῶμα τῆς Σαλαμίνας** (καλὸν ταξίδι!) **Κιθαροδὸν** **Ἀρίωνα** (διατὶ ἀρχίζει τὰς Ἀσκήσεις σου μεθ' ἑλληνογραφίαν καὶ τελειώνει μεθ' ἑκατογραφίαν; βαρύνονται εἰς τὸ τέ- λος;) πρόσθε, διότι εἶνε ἐλάττωμα· ἀτὰρ ὑπερ- νὰ τιμῶν τὰ ποιῶ· λέγει μία προφητεία·) **Ἀγριοστρατοφυλλίδαν** (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα ποῦ τῆς ἐστίν;) **Ἀρχιδαμόνιον** καὶ **Κῶμα τῆς Πριγκίπου** (νὰ εἰπῇς εἰς τὴν μικροῦλάν **Ἐλένην**, ὅτι κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ πολὺ καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ μεγαλώσῃ διὰ νὰ μοῦ γράψῃ καὶ αὐτὴ αἱ λῦ- σεις δεκταί;) **Ἐλαίαν** τῆς **Λευκάδος** (φαίνεται ποὺ δὲν ἀποκρίνεται ἐν ἑαυτῇ νὰ λάβῃς τεράδιον ποῦ δὲν ἐξήγησας;) **Ἀγρίον Μάγδον**, **Ἰσπε- φές** **Ἀστυ**, **Περτελίδον Ζέφυρον** (ὅτι δημο- σιεύουσιν μετ' ἐν σερῶν τῶν;) **Οὐίχλην** τῆς **Ἀγγλίας**, **Γίδν** τῆς **Νυκτός**, **Σέλευκον** τὸν **Κεραυνόν** (νὰ εἶσαι βίβλιος ὅτι εἰς διους ὅτοι φρονῶνται κλέπτει Πνευμ.) **Ἀσκήσεων**, γάρω μαυρόσημα· σοῦ παρτινῶ ὅμως, ὅτι ἡ πληρωμὴ τῆς συνδουῆς δὲν εἶνε ὁδὸν πρὸς ἐμὲ, ὥς νο- μίζεις;) **Λιμοθάλασσαν** τοῦ **Μεσολιγγίου** (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητὴ μου· σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ πύσης ποτὲ... νὰ μ' ἐνοχλῇ;) **Κ. Γ. Σαλδοστῶν** (πολὺ ἐκύκλον τὸ αἰνίγμα σου· συνήθως δημοσιεύω δυσκολώτερα;) **Ἰσπότην** τῆς **Ἐρυθρᾶς Οἰκίας** (κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσει;) **ἡ Γαλιὰ** σου στέλλει τὴν θερμότησιν τῆς εὐχῆς διὰ τὰς ἐξετάσεις;) **Φιλέ- ρημον** **Ἰον** (σοῦ ἐστὶν ἑλπίς μίαν Ἀγγελίαν καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ ἐσπαλάσας καὶ πάλιν;) **Ὠχρὸν Λυκόφωσ** (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μοῦ γρά- φῃς τακτικά) **Καρίαν** (δὲν ἀμειβάλλω, ὅτι ἐργάζεσαι εὐχρινῶς, συνθέτουσα ἀσκήσεις ἰδι- κὰς σου· ἀλλὰ τὰ πνεύματα, μικρὰ ἢ μεγάλα, συναντῶνται;) **Παναγιώτην Ἰ. Χριστόφα** (δὲν ὅ,τι μ' ἐρωτᾷς, ἴδε **Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ**, **Κεφ. Η'** **Σημειώσεις**· ὁ **Ὁδηγὸς** δημοσιεύει εἰς τὸ **ἰὸν φύλλον**·) **Αὐτοχάρτην** (τὸ ὅποιον μοῦ περι- γράφει ὠραϊότητα τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἐντυπώσεις σου, καὶ θαυμάζει τοὺς Περιπτύους· τοῦ κ. Φαί- δωνος, τοὺς ὁποίους ἀνέγνωσας καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἐπισκέψιν σου.) **Βροτολιγὸν Ἀρην** (εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου εὐχαρίστας, ἀλλὰ νὰ μοῦ γρά- ψῃ μόνῃ τῆς νὰ τὴν γνωρίσω) **Χρυσόθρακα** τῆς **Ἀφρικῆς** (ἐστὶν;) **Ροδὸν** τῶν **Ἀλπεων** (ἀ- κόμη δὲν ἐδημοσιεύσαν τ'· Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Μεταφράσεως;) **Μαγευμένον Ἀάσον** (σοῦ ἐστὶν ἑλπίς Τιμητοκτολογίαν;) **Μιμοζαν** (τὸ ψευδωνύμῳ ἰδικόν σου· δὲν μοῦ εἶχες δώσῃ τὰ ἀρχικά **Ε. Θ. Κ.**; τὸσον ἰδιαιτέρας πληροφο- ρίας δὲν δημοσιεύω) **θεαγέτην** ([**Ε**]) διὰ τὴν ἐμμετρον ἐπιστολήν σου· καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐ- χαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν) **Μαρκήσιον Λαυταλέφαν** (ἐλήφθης) εὐχα- ριστῶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς ὁσον θερμῆς ἀγάπης;) **Κυνηγὸν τῶν Τίγρεων** (ὥστε λοιπὸν καλῶς νὰ ἔλθῃς!) **Ἀριστέαν τὸν Χίον** (βε- βάλως ἐπιτρέπεται νὰ συμπληρώσῃ κανεὶς τὰς λύσεις ἐνὸς φυλλαδίου, γράσαν ὅσας εὐρὴ κατό- πιν ἐπὶ ἄλλου φύλλου λυσόχρστου, ἀρκεῖ νὰ το στείλῃς ἐντὸς τῆς προθεσμίας· αἱ λύσεις ποῦ ση- μειώνεις ἐλογισθῶσαν ὡς ὀρθαί· εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰ τεράδια κατὰ τὰς διακοπὰς, χω- ρὶς νὰ το προεῖπῃς;) **Ἀθρητιδὸν** (περιμένω λοι- πὸν τὴν περιγραφὴν τῶν Ἀγώνων, καὶ εὐχο- μάι νὰ εἶδῃς ἐκ τῶν νικητῶν) **Μολυβδένιον Στρατιώτην** (εὐχαρίστας;) **Χειμωνιάτικην Εὐ- ακάδα** (πολὺ ἐπιτυχμένη ἡ Μαχική Εὐκων· ἀλλὰ κρίμα ποῦ εἶνε τόσον παλαιὰ καὶ σχι- σμένη;) **Φιλαμερικανίδα** (ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι μετριοφρονεῖς; τὰ τεράδια σου εἶνε πάν- ποτε ὠραία· εἰς τὴν ἐρωτησίαν σου ἀπαντῶ ναι;) **Παραασόν**, **Π. Γ. Βλαχάκη** (τὰς δημοσιό- τας εὐχὰς μου διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου) **Μπάμ Μπουμ** (σοῦ ἐστὶν ἡ **Βραβείον**·) **Μαγνητικὴν Βελόνην** (ὁμοίως·)

Δρομέα Φειδιππίδην (ὁμοίως·) **Ἀτυχή** (ὁ ὁ- ποῖός μοῦ ὀρεῖται εὐγνωμοσύνην, διὰ τοὺς καλοὺς φίλους, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησεν ἐξ αἰ- τίας μου, ὥστε θὰ διατάξῃ διὰ τῆς διαθήκης σου τοὺς ἀπογόνους σου, νὰ εἶνε ἰσοδύναμοι συν- δρομηταί μου, ἐπὶ πονῇ·) **ἀποκληρώσεως**·) **Ῥωϊκὸν Μεσολιγγιον, Τσουκνίδα** (**ἔλαβα** ὑπ' ὄψιν μου τὰς διορθώσεις;) **Ἀηδόνα** τῆς **Ἐρήμου** (ἡ ὁποία μεθ' ἡκούσε, καὶ τώρα θάρχησεν νὰ ψάλλῃ· μίαν νύκτα μάλιστα θὰ ἔλθῃ νὰ κα- θήσῃ ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, διὰ νὰκούσω τὸ ἄσμα τῆς;) **Ἐλένην Γρ. Οἰκονομίδου** (τὰς ἔλαβον, καὶ βεβαίως θὰ δημοσιεύσω μερικὰς;) **Καρδίαν** ὑπὸ **Πέραν** ([**Ε**]) διὰ τὴν ὠραίαν ἐ- πιστολήν σου·) **Βαρδαλαμπόμπαν**, **Φάσμα** τῆς **Νυκτός** (σὲ εὐχομαι κ' ἐγὼ... κατόπι, ἐορτῆς;) **Τσουκνίδην Ἀγκάδι** (ἡ σημερινή σου ἐπιστολὴ ἀξίζει πραγματικῶς δύο **Εὐσημα**· ἀλλὰ δὲν σοῦ τὰ γράφω, διὰ νὰ μὴ νομίσῃς ὅτι σοῦ τὰ δίδω χατηρικῶς τάχα, διὰ νὰ μὴ πα- ρισπώνῃσαι...) **Ἀπίστολον Καραπαναγιώτην**, **Νεαρὰς Ἀμερικανίδας**, **Ὁραίαν Τερρῶτην** (μοῦ ᾄδον ἡ πενιχρὰ τῆς; ἐκδρομῆς;) **Μοῦ** **σαν** τῆς **Ἀστρονομίας** (περίμενε ἀκόμη ὀλί- γον· ἐλπίζω διὰ τὸ ποῦ στείλῃς καὶ αἱ καθυ- στερούσαι;) **Φλοῖδον** τοῦ **Εὐδένου** (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα· το βιβλίου ποῦ ἐρωτᾷς, στοιχίζει γρ 1.75) **Ἀμυδρὰν Λάμψιν** τὸ ψευδωνύμῳ ποῦ ζητεῖ ὁ ἀδελφός σου δὲν εἶνε ἐλεύθερον· ἄς σου στείλῃ ἄλλα;) **Νικόλαον Ἀγαγνοστόπουλον** (τὸ αἰνίγμα αὐτὸ τὸ ἐδημοσιεύσας καὶ ἄλλοτε· δι' ἀλλαγὴν διευθύνσεως· πρέπει νὰ στείλῃς 50 λεπτά;) **Ἡ- ρωίδα Ἀνδροκίτην**, **Τρεμοσθῶν** **Ἀστρον**, **Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα** (δὲν ἐπερίμεται· αἱ προτάσεις γίνονται πάντοτε **διοριμέναι**;) **Ἡρα- κλέα Ν. Κητήρηλου**, **Ὀλιν τὸν Γοιπέα** (ἐξετρελλάθῃ ἡ Κική μεθ' αὐτὰ τὰ σπάνια γραμ- ματόσημα;) **Ἡρώα τοῦ Μεσολίου** (μὲ μεγά- λην μου χαρὰν σ' ἐπαναβλέπω;) **Ἐνα Χιω- τὰκι** (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) **Ἀθήρα** ([**Ε**]) διὰ τὰ εὐορρα σιγίχια;) **Ἐσω- τερικὴν Ἑλληνοπούλιν** (πολὺ, μὰ πολὺ γρήγορα!) **Μίραν Ν. Παρασκευᾶ** (τί χαρι- τωμένον τὸ γραμματόσημόν σου! σοῦ ἐστὶν ἑλπίς ἐνέου τὸ 15ον) **Ἰριδα** (ἐστὶν ἡ τὸ βραβεῖον ἀπορρὸς εἰςευρεῖς καλὰ δὲν μ' ἐνοχλεῖς, ἐγὼ ἐγὼ δὲν ἔχω εἰσῆλθιν! ἡ πληροφορία σου πολὺ ἐκτενής;) **Ἄνθος** τῆς **Ἀνδρου** (σὲ συλλυποῦ· καὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σου θείας· ἡ Κική σ' ὑπερευχαριστεῖ;) **Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν** κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Μαΐου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου.

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γραφῇται τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνιζομένων, καλύπτεται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχεται 20 φύλλα καὶ τετρατὶς γρ 1.

299. Δεξιγρίφος.

Εἰς τὴν Ἀσίαν πόλις
θὰ γίνῃ μ' ἐνοχλίαν,
Ἄν μὴν ζωγραφίσαν
Καὶ ἀντὶ μ' εὐδάλαν,
Σὺ δὲ ἐνώσης μόλις.

300. Στοιχειόγραφος.

Εἰς ὁράματα, εἰς ἄπωρας, θὰ μ' εὐχῆς μετ' ἐν

Ἀν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς, εἰμαι μέσ' ἐστὴν

κεφαλῇ σου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Φύσματος [Ε]

301. — Ἀναγραμματισμός.

Γενναῖος ἦτο βασιλεὺς ἑλλανος καιροῦς, πλεσά τῃ

Ἀνάποδα ἂν διαβαθῇ, νὰ μὴ μιλῇς προσέσταται.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τακτικού 1ου [Ε]

302. Μεταγραμματισμός.

Βάλε φ' καὶ βγάλε σ',

Καὶ θὰ ἴδῃς, φίλε, καὶ σὺ

Πῶς τὴν Ἡπειρον διήλθῃ

Καὶ ἔς τοὺς κήπους θὰ πηδῇ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Αἰσίου

303. — Ἀκανονισμός.

Οἱ σταυροὶ θὰ σχηματίζω

τὴν φωλεάν, ἐντὸς τῆς ἑσπ.

θὰ κοιμηθῶν ἑσπέρῃ

ρα πτηνᾷ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ηρακλῆος

304. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων, καταλλήλως, ἐπε-

θετουμένων, νὰποτελεσθῇ γυναικῶν, ὅσοι

ἐκ δύο λέξεων.

ΑΒΔΔΕΕΕΠΡΕΣΥΩ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κισσῶτος

305. — 306. Ἀόστει Παροράματα.

1. — Ἐριον οὐδὲν ὄνειρος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Εὐκλείδους

2. — Ἀγορία βάλ· του νύξ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τάκτου

307. Ἀπροδόκτον.

Τρεῖς ἄνθρωποι διαφόρων ἀναστημάτων,

τρήθησαν καὶ εὐρέθησαν ὅλοι ἴσοι μεθ' ὅσων

ὀκμάς. Πῶς συνέβη τοῦτο;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καπνιστοῦ

308. — Διπλῇ Ἀκροστιχίς ἐκ παραγώγων.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρίθῃς

τόσαι παράγωγοι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν

τετρα γράμματα νὰποτελέσωσιν ἐνδοξον ἥρωα,

δὲ τρίτα ἕνα ποταμῶν.

ἔγω, βάλλω, τρίτω βαίνω.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τραυλῶ

309. — Φωνεντολόγιον.

τ-λγ-λγ-ζρ,

κ-τ-κλ-μ-λ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γενναίου

310. — Ἑλληνοπούλιν.

Οἰο-εσι-α-εσι-α-εσι-α-α-εσι

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Φερετῆ

311. Γρίφος.

(11α) (πλ.) ($\frac{ΔΡ}{1}$) (γ×21) 1893, 1894, 1895

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ζωφῆ

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου 1893

[Παρόραμα. — Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον

λὸν ὑπ' αὐξῶντα ἀριθμὸν 158 δημοσιευθεῖσαι

εἶνε ἡ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 159 Γρίφου·

παραλειφθεῖσα λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 158

ποσσηφώνου εἶνε· Ἄκοπος κ' ἐπιμέλεια·

καὶ ὠφέλεια.]

160. Καίστρια (Καίσρα, ἔα). — 161.

γαπαί (πα, γα, σέ). — 162. Αἰός, Αἰός.

163. Ἡ σωπῆ.

164.

ΜΗΡΟΣ (ὁ ΟΜΗΡΟΣ)

Η Δ Ο Σ (ἡ ΔΗΛΟΣ)

Ρ Ο Η (ὁ Εὐκτοῦ Ο' Ἡρώς)

Ο Ο Σ (θυμὸς)

Σ (Σώζου)

166. — 168. 1. Δείχην (πολλοὶ

σπουδ.) — 2. Ἄλως (μεγάλης).

(ὁ ΔΗΛΟΣ). — 169 — 171. 1. ὁ Γαῖαν

νέος). — 2. Ἡ ἀγέλη (ἀγέ, Ἀγ 1).

3. Ὁ πλοῦς (νὰ πῶ λέων). — 172. Τὴν

ραν φορὰν ἐπίασε τρία φάρια, τὰ ὅποια

τρία μαζί, ἐξῆλθον τὸ τρίτον ἄρ' ἔσαν

τὸ δὲ καὶ μόνον φάρια, τὸ ὅποιο εἶχε

τὴν πρώτην φορὰν — 173. Τὸ γράμμα

174. ΠΗΓΑΣΟΣ (1, ἄδω 2, πηλὸς)

Πηγάς. 4. τὸν ἄγος. 5. Περσὺς.

6. Ὁ λός. 7. Ἰάσων. — 175. Πίστευε καὶ

ραῦνα. — 176. Ἡ Πέργαμος εἶνε πόλις